

Undersøgelse af Finansloven, ja saa kan dette maaske være meget godt og meget rigtigt, men strengt taget kan jeg nu alligevel ikke indse Nyttens deraf, thi det Arbejde kunde Finansudvalget udmærket godt udføre. Af ingen kan man jo kræve saa megen Kendskab til Finansloven som netop af Finansudvalgets Medlemmer, og der var ikke det mindste i Vejen for, at de, foruden at undersøge alle Nybevillingerne, ogsaa gennemgik de gamle Bevillinger, som findes paa Finansloven. Jeg kan i den Henseende henvise til Socialdemokratiets Arbejde i Finansudvalget. Vi have netop mange Gange fremdraget de gamle Bevillinger og paavist, hvor unyttige og hvor antikverede mange af dem vare, og at de meget godt kunde stryges, uden at der vilde ske nogen nævneværdig Skade. Vi have foreslaaet betydelige Nedsættelser, men man har ikke villet gaa den Vej; de gamle Bevillinger have jo altid deres Forsvarere her i Tinget, og de have faaet Lov til at bestaa.

Men foruden at den finansielle Stilling, hvori vi ere i Øjeblikket, har sat sine sørgelige Mærker paa det forelagte Finanslovforslag, vil den ogsaa faa sine meget sørgelige Følger i den kommende Lovgivning. Finansministeren har antydnet, at vi maatte være forsigtige og sparsommelige paa den sociale Lovgivnings Omraade, og det ville vi sikkert faa at føle, hver Gang der fremsættes nye Krav her i Folketinget. Men det skal dog ikke afholde Socialdemokratiet fra fremdeles at fremsætte de sociale Krav, som vi mene bør gennemføres. Saaledes synes jeg, at en Lovgivning om vor Folkeskole, om Læreruddannelsen, om Understøttelse til Enker og faderløse Børn, en Reform af vor Sygepleje, Støtte til de arbejdsløse og til Skolebespisningen og adskillige andre saadanne Forslag ere Krav, som ikke kunne afvises, og som Socialdemokratiet altsaa alligevel vil fremsætte. Men vi vide jo godt, hvilken Modstand og hvilke Indvendinger vi ville blive mødt med, nemlig at der er ingen Penge til det. Men det er ikke vor Skyld, at der ingen Penge er, og da vi ikke bære nogen som helst Skyld for den finansielle Misere, hvorunder vi leve, er det vor Ret ogsaa fremdeles at fremsætte disse Krav, og det ville vi gøre.

I en Aarrække har jeg under Finanslovens første Behandling fra denne Plads fremsat Kravet om en ny Valgkredsordning. Det har været til ingen Nytte, det har ikke ført noget som helst Resultat med sig, men det er saare naturligt, at jeg fremsætter dette Krav, da jeg har den Ære at repræsentere den største Valgkreds her i Landet. Den har nu mellem 11,000 og 12,000 Vælgere og 70,000 Indbyggere, og denne Forsamling vil kunne forstaa, at mine Vælgere, naar jeg mødes med dem, ere utaalmodige og spørge mig: Hvor længe skulle vi finde os i, at denne Kreds kun har en Femtedel eller en Sjettedel af den Indflydelse, Vælgerne i andre Kredse kunne udøve? Jeg siger altid til dem: I skulle være taalmodige og vente; det sker maaske ikke i jeres Tid, men maaske jeres Børn kunne komme til at leve under en retfærdig Valgkredsordning. Naar jeg nu i Dag spørger den højtærede Indenrigsminister, om han vil gøre noget i den Sag, ved jeg paa Forhaand, at han vil stille sig uhyre velvilligt, at jeg vil faa et meget imødekommende Svar ikke alene af ham, men af hele Regeringen, at det er en Sag, som ligger dem stærkt paa Sinde, og som de gerne ville gøre noget for at faa gennemført. Men jeg ved, hvad alt det er værd, at det ikke er andet end Ord og Talemaader, at der ikke er noget virkelig alvorligt bag ved det. Jeg har haft Lejlighed til at sidde i Udvalg i Rigsdagen, som har behandlet denne Sag, og jeg har saa godt kunnet gennemskue de Herrer og se, hvad der virkelig ligger bag ved, naar man tilsyneladende er saa velvillig, mens man lægger Sagen alle de Hindringer i Vejen, man paa nogen Maade kan: man ønsker at blive under den bestaaende, bunduretfærdige Valgkredsordning, fordi den er til de Herres Fordel.

Jeg skal tillade mig ved denne Lejlighed at omtale nogle Kommissioner. Der blev i Fjor paa Finansloven vedtaget en Bevilling til Nedsættelse af en Kommission, der skulde fremkomme med Forslag om et nyt Tilsyn med Folkeskolen. Saa vidt mig bekendt, er denne Kommission ikke bleven nedsat. Det var den højtærede Minister, der selv fremkom med Forslag derom, og han blev føjet, fik sin Villie. Jeg forstaaar derfor ikke, hvorfor denne